

paa Prisen paa de vigtigste Livsformødheder. Smørret f. Eks. er steget til en ganske urimelig høj Pris. De to væsentligste Artikler, hvor man har holdt Prisen nogenlunde konstant, er Brød og Sukker, og jeg vil sige Indenrigsministeren Tak for, hvad han har udrettet med Hensyn til disse to meget væsentlige Artikler.

Men ikke mindst af Hensyn til Landarbejderklassen er det en Nødvendighed at faa Dyrtidsloven revideret. Ude paa Landet lider den Del af Befolkningen, der er allerdaarligst stillet, den, der væsentligst er henvist til Sæsonarbejde, den Befolkning, hvis Familieforsørgere nu forlængst er blevet arbejdsløse, overordentlig Nød. Der er ikke den fjerneste Tvivl derom, og der maa skrives til virkelig gennemgribende og alvorlige Foranstaltninger ikke mindst for at komme Landarbejderklassen til Hjælp. I Byerne er Stillingen, som jeg alt har nævnt, ogsaa alvorlig. I en Række Byer har man f. Eks. indenfor Jernindustrien nedsat Arbejdstiden til $\frac{2}{3}$, enkelte Steder til $\frac{1}{2}$ af, hvad den var før, og samtidig er Lønnen faldet i samme Forhold. Det betyder, at faglærte Folk, der før kunde tjene en Løn af mellem 30 og 40 Kr. med Dyrtidstillæg, og hvad der nu er indrømmet under disse Forhold, er nede paa en Indtægt af ca. 18—21 Kr. om Ugen. Naar der er Tale om en Familie med en stor Børneflok, og man skal give over 2 Kr. for Smørret — glædeligvis falder Smørprisen til 2 Kr. paa Mandag, det er jo nødvendigt at købe Smør, fordi der ikke for Tiden er andre Fedtstoffer at faa —, er det umuligt for en saadan Familie at komme til at leve nogenlunde menneskeligt. Det er umuligt at undgaa Underernæring, hvis der skal være Penge til Husly, Belysning, Brændsel og en lille Smule til at lappe Klæderne med.

Jeg vil ogsaa i Tilslutning til, hvad der allerede er nævnt af de ærede Medlemmer fra Silkeborg (Jacob Christensen) og Fredericia (L. Rasmussen), bede om, at Ministeren vil tænke velvilligt paa de udprægede Arbejderkommuner, hvortil ogsaa Næstved hører. Vi er saaledes stillede, at De forenede Papirfabrikker har lagt deres store Virksomhed i Byens umiddelbare Nærhed. Det er saa sindrigt indrettet, at den ligger i Landdistriktet, skønt den er bygget klos op ad selve Købstaden. Dette Landdistrikt, St. Peder, som jeg gerne vilde have indlemmet — det har jeg talt om før —, faar Erhvervsskatten for denne Fabrik. Det svømmer i Penge. En stor Gaardmand med 60 Tdr. Land god Jord

og en mægtig Besætning og store Indkomster kan man ikke paalægge mere end 2 Kr. i kommunal Skat. Han skal svare Skat for at faa kommunal Stemmeret, men man har ikke Brug for Pengene. I Næstved By sidder vi derimod med hele Arbejderbefolkningen. Vi skal skaffe Skoler, vi skal, naar disse Folk bliver gamle, skaffe dem Understøttelser, vi skal bygge Alderdomshjem til dem, og vi har ingen Adgang til at beskatte den store Virksomhed, der giver sine Indehavere mægtige Procenter i Udbytte hvert Aar. Jeg har ment, det var den bedste og mest rationelle Ordning, at dette Distrikt blev indlemmet, og jeg erindrer en Udtalelse af Minister J. C. Christensen paa hans Partis Vegne om, at han meget gerne vilde støtte et Arbejde i den Retning. Spørgsmaalet er henvist til en Kommission, men der arbejdes i denne Kommission ikke synderlig stærkt, fordi det gaar i denne som i andre Kommissioner, at man paa Grundlag af Krigssituationen ikke forhaster sig. Men saa længe man ikke kan naa til en tilfredsstillende Ordning af disse kommunale Grænseforhold, vil jeg lægge et godt Ord ind for, at man yder de fattige Købstadkommuner, de udprægede Arbejderkommuner, hvortil Næstved hører, et ekstraordinært Statstilskud til Lindring af Dyrtidens Tryk.

Idet jeg omtaler den økonomiske Politik, vil jeg ogsaa, bl. a. paa den Foranledning, som det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) har givet mig, berøre et Spørgsmaal; hvortil mit Navn har været knyttet, og som har vakt en Del Opsigt. Det overraskede mig nu noget, at det ærede Medlem fra Give i Dag interesserede sig saa stærkt for Flæsket og Fedtet. Man vil erindre, at den Sag tidligere under Krigssituationen har været særdeles aktuel i Rigsdagen, den Gang det kneb herhjemme med at faa Flæsk, skønt der blev produceret Flæsk nok. Den Gang, da „Systemet svigtede“ — for at bruge Kommissionens berømte Ord, jeg maa jo holde mig dertil —, hørte jeg ikke, at det ærede Medlem var indigneret, da fandt han ingen Anledning til Kritik, og ser man i disse Dage, da Kommissionen har afgivet 2den Del af sin Betænkning, Venstrepressen igennem, finder man kun rosende Ord om Eksportudvalget, om de Mænd, der har staaet for vor hele Flæskeeksport, og kun kraftige, uartige Ord mod Socialdemokratiet, der i Foraaret stærkt kritiserede Eksportudvalgets Virksomhed. Jeg vil begynde med at slaa fast med Hensyn til denne Kommission, at den sid-